

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., v právní věci žalobce **J. Z.**, bytem D., D. 329, proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem v Praze, Na Poříčním právu 376/1, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 8. 2015, č. j. **MPSV-UM/7076/15/9S-OLK**, ve věci nepřiznání příspěvku na bydlení od 1. 1. 2015,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce včas podanou žalobou brojil proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 8. 2015, čj. MPSV-UM/7076/15/9S-OLK, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Olomouci ze dne 1. 7. 2015, č. j. 396258/15/OL, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o dávku státní sociální podpory příspěvek na bydlení ode dne 1. 1. 2015.

[2] Žalobce v žalobě namítal, že došlo k diskriminaci znevýhodněním, vyplývajícím ze zákona, který je podle žalobce v rozporu s ústavou a listinou základních práv a svobod, evropskou sociální Chartou a dalšími mezinárodními úmluvami, např. Lisabonskou smlouvou. Zákon o státní sociální podpoře jednoznačně a zcela bezdůvodně znevýhodňuje skupinu občanů a odpírá jim sociální pomoc. To žalobce popsal na modelových příkladech. Příklady i argumentace se týkaly hlavně osob bydlících osamoceně v domácnosti. Žalobce namítal, že osoby samostatně výdělečně činné jsou znevýhodněny oproti zaměstnancům. Za obdobných podmínek osoby samostatně výdělečně činné na příspěvek nedosáhnou, protože se vychází z fiktivního, nikoliv reálného příjmu. Skutečný příjem žalobce byl mnohem nižší než fiktivní. U částek blízkých životnímu minimu a u hranice, kterou je definována chudoba, je dopad nepřiznaného příspěvku na bydlení obzvláště drastický. Osoby samostatně výdělečně činné jsou zcela vyloučeny ze systému státní sociální podpory a to je v rozporu s čl. 30 LZPS a čl. 1. Listina by měla chránit menšiny. Postupem v případě žalobce byl porušen čl. 30 odst. 2 Listiny. Napříště mohou být stejné společenské skupině odepřena další práva garantovaná listinou. V dosavadních obdobných věcech žalobce správní orgány ani soudy nijak uspokojivě nezdůvodnily a ani neospravedlnily diskriminaci osob samostatně výdělečně činných, týkající se sociální pomoci ze strany státu.

[3] Žalovaný ve vyjádření k žalobě popsal řízení o žádosti žalobce o příspěvek na bydlení, výpočet rozhodného příjmu a porovnání s částkou normativních nákladů a normativních nákladů na bydlení, které jsou se započtením tzv. fiktivního příjmu nižší, takže nárok na příspěvek na bydlení žalobci nevznikl. Práva obsažená v čl. 26 a čl. 30 Listiny jsou práva relativní, závislá na ekonomických možnostech společnosti a vyžadují aktivní účast státu. Zákonodárcům je tak dána možnost stanovit jejich rozsah běžnými zákony. Je na vůli zákonodárce, jakým způsobem stanoví rozsah a vymezí podmínky pro nárok na dávky státní sociální podpory. Konstatování žalobce, že některá ustanovení zákona o státní sociální podpoře jsou v rozporu s ústavou, evropskou sociální Chartou a dalšími mezinárodními úmluvami, je příliš obecné. Úlohou žalovaného není posuzovat zákonnost, rozpory jednotlivých ustanovení platných zákonů, nýbrž zákonnost či rozpory v rozhodování či řízeních vedených úřadem práce právě ve vztahu příslušným ustanovením zákonům odstraňovat. K nekonkrétním vyfabulovaným příkladům o bezdůvodném znevýhodňování skupin občanů, žalovaný odkázal na to, že stanovení podmínek pro splnění nároku na sociální dávku je plně v rukou zákonodárce. Dávku lze přiznat jen tehdy, jsou-li splněny všechny rozhodné podmínky stanovené zákonem o státní sociální podpoře. Žalovaný určuje jednotně výchozí podmínky pro rozhodování, a to v obdobných věcech. Žalovaný odkázal na § 5, § 24 až § 20 zákona o státní sociální podpoře, které taxativně stanovují podmínky, za kterých je přípustné jednotlivým oprávněným osobám přispět a to včetně osob samostatně výdělečně činných. Zároveň zákon stanovuje, které druhy příjmu jsou pro stanovení nároku na dávku státní sociální podpory rozhodné a v jaké výši se do těchto rozhodných příjmů započítávají. Rozhodným obdobím, za které se zjišťuje rozhodný příjem pro dávku příspěvek na bydlení je období kalendářního čtvrtletí předcházejícího kalendářnímu čtvrtletí, na které se nárok na dávku uplatňuje [§ 6 písm. b) zákona o státní sociální podpoře]. V souladu s § 5 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře stanoví

tzv. fiktivní příjem. Fakt, že skutečný příjem žalobce byl nižší než příjem fiktivní, na postupu úřadu práce při rozhodování o nárok na dávku nic nemění. O vyloučení skupiny osob ze systému státní sociální podpory se žalovaný vyjádřil v napadeném rozhodnutí. Zákon určuje jednotně výchozí podmínky pro rozhodování, a to v obdobných věcech. Konkrétně jsou stanoveny podmínky pro poskytování příspěvků od státu na nákladech na bydlení nájemců či vlastníků bytů, kdy účelem zákona je přispívat příjemcům dávky příspěvek na bydlení na náklady bydlení, nikoliv je sanovat) a to za podmínek stanovených v zákoně státní sociální podpory. Zákonem stanovené podmínky jsou nepřekročitelné a nelze je aplikací či výkladem rozšiřovat. Účelem zákona o státní sociální podpoře je přispívat na náklady bydlení, a to za podmínek stanovených v zákoně. Z vyjádření žalobce je zřejmé, že porozuměl důvodům rozhodnutí a má povědomí i obsahu aplikovaných ustanovení, pouze s jejich obsahem nesouhlasí. K námitce, že dosud žalovaný ani soud uspokojivě neospravedlnil ani se nevyjádřil k uvedené diskriminaci osob samostatně výdělečně činných, se vyjádřil žalovaný tak, že rozhodnutí ponechává na soudu. Žalovaný není tou osobou, která má zákon vykládat, ospravedlňovat či ohýbat, ale osobou, která je v jeho rámci povinna rozhodovat a aplikovat jej, přičemž zákon o státní sociální podpoře neobsahuje žádná ustanovení o možné diskriminaci. K námitce o odečítání přeplatků na nákladech na bydlení žalovaný uvedl, že výchozí podmínky pro rozhodování o nároku na dávku určuje zákon o státní sociální podpoře (§ 5 odst. 3 věta druhá). Žalobce opakovaně po dobu několika let brojí proti nezákonnosti, diskriminaci, porušení jeho práv a požaduje poskytnutí dávky státní sociální podpory příspěvek na bydlení bez zvaných diskriminačních omezení. Přitom svými požadavky požaduje po správních orgánech, aby porušovaly (resp. nedodržovaly) právě v jeho případě právní řád České republiky, aby nerespektovaly zákonem stanovené podmínky pro nárok na předmětnou dávku, neboli nabádá správní orgány k nezákonným postupům, výpočtům atd. Žalobce si je velmi dobře podle žalovaného vědom právní úpravy upravující podmínky nároku na příspěvek na bydlení, pouze ji odmítá akceptovat a vymýšlí všeobecné případy, které jako úkol dává žalovanému k řešení. Je pak nespokojen, když žalovaný se výpočty hypotetických příkladů nezabývá právě pro jejich hypotetičnost bez jakéhokoliv vztahu k jeho konkrétní záležitosti. V tomto směru žalovaný žalobci skutečně nemůže pomoci a vysvětlit mu svůj postup jinak, než odkazem na zákonná ustanovení. Argumentaci v rozhodnutí může opřít pouze o zákonná ustanovení, spekulovat považuje za nepřijatelné. Žalovaný nemůže přistoupit na extenzivní výklad žalobce. Námitky žalobce proti znění zákona o státní sociální podpoře se jeví jako kontraproduktivní.

[4] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 4. 8. 2015.

[5] Soud ze správního spisu ve vztahu k souzené věci zjistil, že žalobce podal žádost o příspěvek na bydlení 26. 3. 2015, a to pro období od 1. 1. 2015 na byt na adrese D. 329. V žádosti žalobce uvedl, že je vlastníkem uvedeného bytu a je zde hlášen k trvalému pobytu. Žalobce doložil úřadu práce doklad o výši příjmu za

4. čtvrtletí roku 2014 a doklady o výši nákladů na bydlení žalobce za shodné období. Podle dokladů o rozhodných příjmech žalobce ve 4. čtvrtletí 2014 měl příjmy ze samostatné činnosti v ČR, tuto činnost vykonával po celé kalendářní čtvrtletí jako hlavní, v předcházejícím roce tuto činnost vykonával taktéž jako hlavní a na dokladu žalobce požádal úřad práce, aby výši jeho příjmu zjistil na finančním úřadě. Finanční úřad úřadu práce následně sdělil, že příjem žalobce ze samostatné činnosti byl ve výši 1.036 Kč, tedy nedosahoval 50 % průměrné měsíční mzdy v národním hospodářství. Dále v dokladu žalobce vyznačil, že v rozhodném období měl příjem z pronájmu ve výši 10.372 Kč. Podle dokladů o výši nákladů na bydlení žalobce v 4. čtvrtletí 2014 uhradil náklady za plyn ve výši 3× 2.140 Kč a za elektřinu ve výši 2× 670 Kč a 800 Kč, za vodné a stočné 380 Kč a 390 Kč; započten byl i nedoplatek na vodném a stočném 758 Kč. Úřad práce 1. 7. 2015 rozhodnutím podle § 24 zákona o státní sociální podpoře zamítl žádost částce o dávku státní sociální podpory příspěvek na bydlení od 1. 1. 2015, protože doložený měsíční průměr příjmů žalobce za rozhodné období 4. čtvrtletí 2014 činil 15.957,33 Kč, součin zákonného koeficientu 0,30 a rozhodného příjmu činil 4.787,20 Kč a vzhledem k tomu, že částka 4.787,20 Kč je vyšší než částka normativních nákladů na bydlení, která činí pro obec D. 4.409 Kč, žádost zamítlo.

[6] Napadeným rozhodnutím žalovaný postup úřadu práce aproboval. Další argumentace je shodná jako ve vyjádření popsaném výše. Úřadem práce byl stanoven měsíční příjem ze samostatné výdělečné činnosti ve výši 12.500 Kč (za čtvrtletí ve výši 37.500 Kč – žalobcem označován jakožto příjem fiktivní). Měsíční průměrný příjem byl stanoven v souladu s § 4 zákona o státní sociální podpoře ve výši 15.957,33 Kč (47.872 Kč děleno třemi). Pokud jsou příjmy ze samostatné výdělečné činnosti nižší než 50 % průměrné měsíční mzdy v národním hospodářství za příslušný kalendářní rok, v souladu s § 5 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře, je stanoven tzv. fiktivní příjem, jak byl vypočten výše. Námitka diskriminace byla příliš povšechná a nebylo možné z ní vyvodit, co má žalobce konkrétně na mysli. Žalovaný revidoval postup úřadu práce při výpočtu a rozhodnutí o žádosti žalobce a neshledal žádné pochybení.

[7] V doplnění argumentace k žalobě a dále při jednání soudu žalobce namítal, že rozhodnutí je založeno na kolektivní vině, u pobírání dávek se podvádí ve všech skupinách, ale OSVČ, jak uvedla média, mezi nimi nejsou. OSVČ jsou prakticky z pobírání dávek vyloučeny. Žalobce výslovně deklaroval, že napadá ústavnost předmětného ustanovení (§ 5 odst. 7 zákona o státní sociální podpoře o fiktivním příjmu) a jeho záměrem je přivést věc k Nejvyššímu správnímu soudu a Ústavnímu soudu.

[8] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[9] Podle § 4 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, *příjem rozhodný pro přiznání dávky uvedené v § 2 písm. a) se stanoví jako měsíční průměr příjmů rodiny připadajících na rozhodné období (dále jen "rozhodný příjem")*. Měsíční průměr příjmů rodiny se

stanoví jako součet jednotlivých měsíčních průměrů příjmů oprávněné osoby a osob s ní společně posuzovaných.

[10] Podle § 5 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o státní sociální podpoře za příjem se pro účely stanovení rozhodného příjmu považují příjmy z podnikání a z jiné samostatné výdělečné činnosti uvedené v § 7 odst. 1 a 2 zákona o daních z příjmů, a jde-li o uvedené příjmy podléhající dani z příjmů stanovené paušální částkou, předpokládaný příjem, nejméně však částka stanovená v odstavci 7; pokud podnikání nebo jinou výdělečnou činnost vykonávalo nezaopatřené dítě v měsících červenci a srpnu, nepovažuje se za příjem částka ve výši a za podmínek stanovených v odstavci 8.

[11] Podle § 5 odst. 1 písm. a) bod 3 zákona o státní sociální podpoře za příjem se pro účely stanovení rozhodného příjmu považují příjmy z pronájmu uvedené v § 9 zákona o daních z příjmů.

[12] U příjmů podle § 5 odst. 1 písm. a) se od nich odečítají výdaje vynaložené na jejich dosažení, zajištění a udržení, přičemž jde-li o příjmy podléhající dani z příjmů stanovenou paušální částkou, považují se za výdaje vynaložené na jeho dosažení, zajištění a udržení předpokládané výdaje, po odpočtu dalších výdajů, odpočítávaných z takových příjmů podle zákona o daních z příjmů, po odpočtu pojistného na důchodové spoření, pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a pojistného na veřejné zdravotní pojištění, pokud nebyly pojistné a příspěvek zahrnuty do těchto výdajů, a po odpočtu daně z příjmů připadající na tyto příjmy.

[13] Podle § 5 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře je-li rozhodným obdobím, za které se zjišťuje rozhodný příjem, kalendářní čtvrtletí [§ 6 písm. b)] a v tomto rozhodném období osoba podle svého prohlášení vykonávala činnost, z níž má příjmy uvedené v odstavci 1 písm. a) bodu 2, započítává se jako příjem z této činnosti do rozhodného příjmu částka odpovídající

- a) měsíčnímu průměru stanovenému z příjmů z uvedené činnosti za kalendářní rok, který bezprostředně předchází kalendářnímu roku, do něhož spadá počátek období od 1. července do 30. června následujícího kalendářního roku, na které se dávka přiznává (§ 51),
- b) měsíčnímu průměru stanovenému z příjmů z uvedené činnosti za období zahrnuté do daňového přiznání za kalendářní rok, který bezprostředně předchází kalendářnímu roku, do něhož spadá počátek období od 1. července do 30. června následujícího kalendářního roku, na které se dávka přiznává (§ 51), došlo-li ke změně účtování v kalendářním roce na účtování v hospodářském roce a naopak podle § 7 odst. 14 zákona o daních z příjmů, nebo
- c) jedné dvanáctině příjmů, jde-li o příjmy podléhající dani z příjmů stanovenou paušální částkou, ze kterých byla v kalendářním roce, který bezprostředně předchází kalendářnímu roku, do něhož spadá počátek období od 1. července do 30. června následujícího kalendářního roku

(§ 51), stanovena daň paušální částkou podle § 7a zákona o daních z příjmů, nejméně však částka uvedená v odstavci 7; měsíční průměr podle písmen a) a b) se stanoví za kalendářní měsíce, v nichž osoba vykonávala alespoň po část kalendářního měsíce činnost, z níž měla příjmy uvedené v odstavci 1 písm. a) bodu 2. Obdobně se postupuje, má-li osoba příjmy uvedené v odstavci 1 písm. b) bodě 1.

[14] Podle § 5 odst. 7 zákona o státní sociální podpoře za příjem uvedený v odstavci 1 písm. a) bodu 2 se považuje pro účely tohoto zákona, s výjimkou osob, které vykonávají činnost, která se považuje za vedlejší samostatnou výdělečnou činnost podle zvláštního právního předpisu, měsíčně nejméně částka odpovídající 50 % průměrné měsíční mzdy v národním hospodářství za kalendářní rok, a) za který se zjišťuje rozhodný příjem, je-li rozhodným obdobím kalendářní rok, b) předcházející období od 1. července do 30. června následujícího kalendářního roku, na které se porodné a příspěvek na bydlení přiznává; to platí i přiznává-li se příspěvek na bydlení v rámci tohoto období na dobu kratší (§ 51 odst. 2). Částku uvedenou v předchozí větě vyhláší Ministerstvo práce a sociálních věcí ve Sbírce zákonů sdělením podle průměrné mzdy v národním hospodářství vyhlášené Českým statistickým úřadem s tím, že tuto částku zaokrouhluje na celé stokoruny dolů.

[15] Podle § 6 písm. b) bod 1 zákona o státní sociální podpoře rozhodným obdobím, za které se zjišťuje rozhodný příjem, je jde-li o příspěvek na bydlení, období kalendářního čtvrtletí předcházejícího kalendářnímu čtvrtletí, na které se nárok na výplatu dávky prokazuje, popřípadě nárok na dávku uplatňuje.

[16] Podle § 27 odst. 3 zákona o státní sociální podpoře pokud rozhodný příjem rodiny, z něhož se vychází při stanovení výše příspěvku na bydlení, nedosahuje částky životního minima rodiny, započítává se pro stanovení výše příspěvku na bydlení jako rozhodný příjem rodiny částka odpovídající životnímu minimu této rodiny.

[17] Podle § 8 odst. 1 věty první zákona o státní sociální podpoře pro nárok na dávky nebo jejich výši se částkou životního minima rozumí částka životního minima stanovená zákonem o životním a existenčním minimu.

[18] Podle čl. 1 Listiny základních práv a svobod (zákon č. 2/1993 Sb., dále jen „Listina“) lidé jsou svobodní a rovní v důstojnosti i v právech. Základní práva a svobody jsou nezadatelné, nezcizitelné, nepromlčitelné a nezrušitelné.

[19] Podle čl. 3 odst. Listiny základní práva a svobody se zaručují všem bez rozdílu pohlaví, rasy, barvy pleti, jazyka, víry a náboženství, politického či jiného smýšlení, národního nebo sociálního původu, příslušnosti k národnostní nebo etnické menšině, majetku, rodu nebo jiného postavení.

[20] Skutkový stav není mezi účastníky sporný, stejně jako výběr právních předpisů správními orgány, podřazení skutkového stavu pod tyto právní předpisy a provedené výpočty. Spornou je především užití tzv. fiktivního příjmu u osob

samostatně výdělečně činných, otázka diskriminace a ústavní konformnosti aplikovaných ustanovení. Žalobce namítal, že některá ustanovení zákona, o která se napadené rozhodnutí opírá, jsou v rozporu s čl. 1, č. 3 odst. 1 a čl. 30 Listiny. Podle čl. 30 odst. 2 Listiny *každý, kdo je v hmotné nouzi, má právo na takovou pomoc, která je nezbytná pro zajištění základních životních podmínek*. Podle čl. 30 odst. 3 Listiny *podrobnosti stanoví zákon*. Z uvedeného odkazu na čl. 30 odst. 2 a 3 Listiny se podává, že pokud podrobnosti pomoci v hmotné nouzi má stanovit zákon a Listina na tento zákon odkazuje, v souladu s principem dělby moci je zákonodárce oprávněn podmínky poskytování pomoci v hmotné nouzi stanovit.

[21] Žalobce v „Dokladu o příjmech“ uvedl pouze příjmy z pronájmu ve výši 10.372 Kč z pronájmu a 1.036 Kč z podnikání. Na žalobce tak dopadá § 5 odst. 1 písm. a) zákona o státní sociální podpoře – příjem z pronájmu je příjmem pro účely stanovení rozhodného příjmu.

[22] Na situaci žalobce dále dopadá vedle toho i § 5 odst. 1 písm. a) zákona o státní sociální podpoře a v návaznosti na absenci příjmů z podnikání i § 5 odst. 7 zákona o státní sociální podpoře. Výpočtu tzv. fiktivního příjmu žalobce nijak neodporoval. Přitom žalobce v „Dokladu o příjmech“ uvedl, že podnikání je jeho hlavní činnost; neuváděl, že jde o vedlejší činnost. Příjem z pronájmu měl žalobce v prosinci 2014, podával daňové přiznání.

[23] Podle důvodové zprávy (sněmovní tisk č. 806/0, www.psp.cz) zavedení fiktivního příjmu bylo opodstatněné a odráželo poznatky z praxe, kdy přiznané a v žádostech uvedené příjmy neodpovídaly skutečnosti, bývaly zkreslené. Po novele provedené zákonem č. 124/2005 Sb. se tato úprava týká pouze hlavní činnosti a ne vedlejší činnosti, kdy jde jen o doplňkové příjmy, posouzení tak má být spravedlivější, byť je administrativně náročnější.

[24] Zdejší soud v souzené věci na základě žalobních bodů a posouzení skutkového a právního stavu u žalobce neshledal důvody, pro které by měla být předmětná právní úprava v rozporu s ústavním pořádkem, ani to, že by napadená rozhodnutí byla nezákonná.

[25] V souzené věci vybraly žalované správní orgány správně na zjištěný skutkový stav správně citované právní předpisy a ty správně aplikovaly. Soud se ztotožňuje s argumentací správních orgánů i jejich výpočty a i s ohledem na obsah žaloby na ně pro stručnost odkazuje.

[26] Závěrem lze tedy shrnout, že stanovení podmínek pro splnění nároku pro poskytnutí státní dávky a její výše je v plně v kompetenci zákonodárce. Jak již vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 21. 11. 2008, čj. 4 Ads 72/2008–78, *„rozsah státní sociální podpory a vymezení okruhu osob, které mohou při splnění zákonných podmínek z podpory státu benefitovat, je záležitostí sociální politiky státu, tedy prioritně moci zákonodárné, nikoliv moci soudní. Je na vůli zákonodárce, jakým způsobem stanoví rozsah a vymezí podmínky státní sociální podpory“* (viz rozsudek

zdejšího soudu ze dne 21. 7. 2008, čj. 4 Ads 62/2007 – 72, přístupný na www.nssoud.cz).

[27] Podle setrvalé judikatury jsou jak správní orgány, tak soudy povinny vypořádat se s konkrétními námitkami, s námitkami konkrétního porušení právních předpisů, nesprávného výpočtu, konkrétních důvodů nesprávného zjištění skutkového stavu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, čj. 8 As 13/2007-100, nebo ze dne 13. 4. 2004, čj. 3 Azs 18/2004 - 37, všechny zde uvedené rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz). Proto se ke zcela obecným námitkám soud nevyjadřoval a neshledal ani nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí v tom, že by na všechny odvolací námitky žalobce neodpověděly.

[28] Pro úplnost soud dodává, že obdobnou věc rozhodl v případě žalobce rozsudkem např. ze dne 16. 2. 2015, čj. 73 Ad 18/2013 – 30 (kde podrobněji vyjádřil i svůj názor na nerovnost) a nynější rozsudek vydal i v návaznosti na právní názor vyslovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2015, čj. 1 Ads 64/2015 – 35. K tzv. fikci příjmu v obdobné věci se vyjádřil zdejší soud již ve svém rozsudku ze dne 26. 5. 2011, čj. 73 Ad 7/2010 – 26, na tomto názoru setrvává a pro stručnost na všechny citované rozsudky odkazuje (potvrzeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, čj. 3 Ads 113/2011 – 46).

[29] Jelikož rozhodnutí žalovaného v důsledku uvedené argumentace v rozsahu žalobních bodů ob stojí, krajský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s., a to aniž by shledal nutnost řízení přerušit o žalobě přerušit pro předložení věci Ústavnímu soudu, jak bylo zdůvodněno výše.

[30] Náklady řízení účastníkům přiznány nebyly, neboť žalobce v tomto řízení nebyl úspěšný a žalovaný nemá právo na náhradu náklady řízení ze zákona (§ 60 odst. 1 a 2 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské nám. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti

němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaje o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Olomouc 29. 2. 2016

Za správnost vyhotovení:
Markéta Chrudinová

JUDr. Martina Radkova, Ph.D., v. r.
samosoudkyně